

πατριδι, ψυχῆς ἴδιον καὶ Φρονήσεως. εὐπορίαν δὲ χρημάτων πολλοῖς καὶ διὰ τύχην περιγίγνεσθαι. ἔλεγε δὲ ἀτυχῆ εἶναι τὸν ἀτυχίαν μὴ Φερόντα. καὶ νόσον ψυχῆς, τὸ τῶν ἀδυνάτων ἔραυ, ἀλλοτρίων δὲ κακῶν ἀμνημόνευτον εἶναι. ἐρωτηθεὶς τί δυσχερές, Τῆν ἐπί τὸ χεῖρον, ἔφη, μεταβολὴν εὐγενῶς ἐνεργεῖν. συμπλέων ποτὲ ἀστεβέσι, χειμαζόμενος τῆς νεῶς, κἀκείνων τοὺς θεοὺς ἐπικαλουμένον, Σιγαῖτε, ἔφη, μὴ αἰσθῶνται ὑμᾶς ἐνθάδε πλέοντας. ἐρωτηθεὶς ὑπὸ ἀστέβους ἀνθρώπου, τί ποτέστιν εὐσθεῖα, εἰσῆγα. τοῦ δὲ τῆν αἰτίαν τῆς σιγῆς πυθόμενον, Σιωπῶ, ἔφη, ὅτι περὶ τῶν οὐδέν σοι προσκόντων πυθάνη. ἐρωτηθεὶς τί γλυκὺ ἀνθρώποις, Ἐλπίς, ἔφη. ἠδίων ἔλεγε δικάζειν μεταξὺ ἐχθρῶν ἢ Φίλων. τῶν μὲν γὰρ Φίλων πάντως ἐχθρὸν εἶσεσθαι τὸν ἕτερον. τῶν δὲ ἐχθρῶν τὸν ἕτερον Φίλον. ἐρωτηθεὶς τί ποιῶν ἀνθρώπος τέρπειται, ἔφη, Κερδαίνων. ἔλεγε τὸν βίον οὗτω θεῖν μετρεῖν, ὡς καὶ πολὺν καὶ ἄλιγον χρόνον βιωσόμενος. καὶ Φιλῆν ὡς μισήσοντας τοὺς γὰρ πλείους εἶναι κακοὺς. συνεβούλευε τὸ ὄδε, βραδέως ἐγγεῖρει τοῖς πραττομένοις. ὃ δ' ἀνέλη, βεβαίως τηρῶν διαμένει. Μὴ ταχὺ λάλει. μάστιγαν γὰρ ἐμφαίνει. φρόνησιν ἀγάπα. Περὶ θεῶν λέγε, ὡς εἰσίν. Ἀνάξιον ἀνδρα μὴ ἐπαίνειν διὰ πλούτου. Πείσας λάβε, μὴ βιασάμενος. Ὅ τι ἀν' ἀγαθὸν πράττης, εἰς θεοὺς ἀνάπεμπε. ἘΦέδιον ἀπὸ νεότητος εἰς γῆρας ἀναλαμβάνεσσο Φίαν βεβαίωτερον γὰρ τοῦτο τῶν ἄλλων κτημάτων. μέμνηται τοῦ Βιαντος καὶ Ἰσπαναζ, ὡς προείρηται. καὶ ὁ δυσάρεστος Ἡρακλείτος μάλιστα αὐτοῦ ἐπῆνεσε, γράψας, Ἐν Πριηνί Βίας ἐγένετο ὁ Τευτάμειο, οὗ πλείων λόγος ἢ τῶν ἄλλων. καὶ εἰ Πριηνεὶς δὲ αὐτῷ τέμνος καθίστασαν τὸ Τευ-

tria, dicere, animi et prudentia proprium. Pociusnam autem coriam etiam plurimis forte obtinisse. Infelicem dicebat, qui forte nequirit infelicitatem. Morbumque anime, impossibilita amari, et appetere; alicui vero incommodi non meminisse. Interrogatus quidnam esset difficile, Ferre, inquit, fortiter mutationem rerum in deterius. Navigabat cum impis aliquando, et cum tota tempestate navis quateretur fluctibus, illique deos invocarent, Silete, inquit, ne vos hic illi navigare sentiant. Percantanti impio homini, Quid esset pietas, nihil respondit: cumque ille silentii causam scilicetaretur: Taceo, inquit, quia de totis nihil ad te pertinentibus quaerit. *Rogatus quid esset dulce hominibus; Spes, ait. Malle se inter inimicos, quos inter amicos judicare dicebat. Quippe ex amicis alterum proflus futurum inimicum; et inimicis autem, alterum amicum. Fortē interrogatus quidnam faciens homo delectaretur, Lucrans, inquit. Diebat vite temporis ita metiendam, quasi et diu, et parum vituri simus. Ita amandum, quasi odio simus habituri, malor enim esse plurimos. Sic autem consulebat, Si quid agere instituis, lente id aggredere: ceterum in eo quod elegeris, firmior persiste. Noli cito loqui, est enim infamia indicium. Prudentiam dilige. * De diis ita ut sunt loquere. Indignum hominem divitiarum gratis laudare noli. Persistens accipe, non cogens. Quicquid boni egeris, in deos refer. Vasticum tibi ab adolescentia ad senectutem sapientiam compara; ea quippe sola est certa veraque possessio. Meminit Biantis, ut diximus, etiam Hipponax; et insuavis Heraclitus ipsium praecepit commendavit his verbis: Priene oppidum Biantem tulit, Tenuam filium, cuius est opinio illustrior quam ceterorum. Et Prienae fallum ipsi dedi-

13 Sic amare, ut aliquando sumus offendi. Cicero in lib. de Amicitia sententiam hanc Biantis sub Scipionis persona reprehendit his verbis. Negabat ullam vocem amicitiae amicitiam potuisse reperiri, quam ejus, qui dissidet, ita amare oportere, ut aliquando esset offensus: nec vero se aliquid posse, ut hoc, quem admodum vulgare est, a Biante dictum esse crederet, qui sapiens habitus esset minus e scriptum, sed impium consilium, non amicitia, & reliqua, quibus eam sententiam infirmare conatur, quae per te ipse videre poterat. Alibi.

14 Sic quoque praecipit.] Omnia apophthegmata haec vide apud Stobaeum in tertio ferm. de Temperantia c. 44. apud quem erratum quoque eo loco ubi legitur, πῶς οὐδὲ μὴ βιασάμενος, ex Laertio ita corrigito, πῶς οὐδὲ μὴ βιασάμενος. Anst. 5. Ethic. cap. 1. Biantis tribuit illud, ἀρχὴ τῶν ἀγαθῶν ἴδεν.

carunt, quod Teutamium dicitur. Ejus est τὰ μέγιστα λεγόμενον. ἀπεφθέγγετο, Ὅι πλείστοι κακοί.

1. Ὅι πλείστοι κακοί.] Quae deinceps habentur in codicibus Latinis, unde sint profecta nescio. Non enim sunt Ambrosii, ut arbitror, qui hoc opus verit. ceteri in antiquioribus editionibus Latinis, quas haec-

mus vidi, ea non repetias. nein ea quidem quam ante annos fere cxx. Benedictus quidam Brognolus recensuit. H. Casaub.

CLEOBULUS.

ΚΛΕΟΒΟΥΛΟΣ.

89 * Cleobulus Enagora filius, ex Lindo; sive ut Duris auctor est, ex Caria fuit. Ejus genus plerique ad Herculeum referunt. Corporis viribus, ac forma fuisse insignem; Aegyptumque, percipiendae philosophiae gratia, petiisse tradunt. Natamque illi filiam Cleobulinam, hexametro- rum enigmatum vatem; cujus et Cratinus meminit in ejusdem nominis poemate, plurali inscribens numero. Sed et Minerva faunam, ad Danao constructum, illum instaurasse ajunt. Scripsit autem carmina, obscuraque sententias ad tria millia versuum. Midae quoque Mausoleo inscriptum epigramma ab eo factum, non deunt qui sentiant:

*Αἴνα sum virgo, Midae quae incumbo se-
pucro.
Dum fuit unda levis, sublimis nascitur
arbor.*

* Κλεόβουλος, Εὐαγόρου, Λίνδιος, ὡς δὲ Δου-
ρις, Κάρ. ἐνίοι δὲ, εἰς Ἡρακλῆα ἀναφέ-
ρουν τὸ γένος αὐτόν. ραῖμν δὲ καὶ κάλλι διαφέ-
ρουν, μετασχεῖν τε τῆς ἐν Αἰγύπτῳ Φιλοσοφίας.
2 γενέσθαι τε αὐτῶν θυγατέρα Κλεοβουλίην, αἰ-
νυμάτων ἐξαμέτρων ποιήτριαν ἦς μέμνηται καὶ
Κρατῖνος * ἐν τῷ ὁμώνυμῳ δράματι, πληθυντικῶς
ἐπιγράφας. ἀλλὰ καὶ τὸ ἱερὸν τῆς ἀθηναίων ἀνα-
νεώσασθαι αὐτὸν ἀπὸ Δαναῶν. ὅπως ἐπίστυξεν
ἄσματα καὶ γρίφους εἰς ἐπὶ τριχίλια. 7 καὶ
τὸ ἐπίγραμμα τινὲς τὸ ἐπὶ Μίδα τοῦτον Φασί-
ποιήσαι.

* Χαλκῆ παρθένος εἰμι, Μίδου δ' ἐπὶ σήματι
κειμαι.
Ἔστ' ἀν' ὕδαρ τε ῥέη, καὶ δένδρεα μακρὰ τε-
θλήη.

1 Cleobulus Enagora filius.] Is apud Stobaeum primus legitur e septem sapientibus: a Platone in Protagora unus e septem nominatur. c. 294. Alibi.
2 Γενέσθαι τε αὐτῶν θυγατέρα Κλεοβουλίην.] Quae Eumenae appellabatur: auctor Plutarchus. H. Casaub.
3 Cleobulinam, cujus esse postquam enigmata.] De hac est apud Athenaeum his verbis. τὴν δὲ Κλεοβουλίην ὁ Λαίτιος προέβηκεν ἐπὶ αἰνιγματι. Alibi.
4 Εἰ τῶν ὁμώνυμῶν ὀρίματι.] Κλεοβουλίης Cratini laudatas apud Athenaeum reperies non senel. Sic Cratinus plerumque alias fabulas πληθυντικῶς interpretat, cujus rei causam sciremus, si ipsa habereamus dramata. Talia erant illa ejusdem, Ὀδύσειος. Πυθαγορείου. Ταυαντίου, & Ἀρχιδέμου, ut vocat Athenaeus: ut Clemeus, Ἀρχιδέμου. At Alexis Κλεοβουλίην nomen fecerat cuiusdam suo dramati. H. Casaub.
5 Τὸ ἱερὸν τῆς ἀθηναίων ἀνεωσθῆναι αὐτὸν ἀπὸ Δαναῶν.] Scrib. τὸ ἀπὸ Δαναῶν, vel potius, τὸ ἀπὸ Δαναῶν ἰδοῦναι, restituta voce quae exiit. Vide Strabonem libro xrv. & Diodorum. 5. Idem.
6 Is sententia Ἐ γρίφος κοινός.] Ego ἄσματα καυτικά verri ferē ad verbum: qua voce usus est nec melius quidem Cicero. γρίφος vero verri γρίφος, in quo A. Gellium scriptorem illum quidem non satis proba-

tum in Latina lingua, sed doctum tamen & eruditum sequitur sum. Quod eo feci quoque libentius, quia nomen est rei cupidam, quae alio verbo facile non explicaretur. neque enim in enigmate omne griphus est, quamvis omnis griphus enigma esse videatur. quod Aristophanis interpretes in Veipis ostendit, declarans verbum illum ferē in principio comediae positum. ὁ-
δοῖν ἀπὸ γρίφου διαφέρει κλειόμενος, inquit enim, γρί-
φου δὲ λήγονται τὰ ἐν τοῖς συμπότοις προβαλλόμενα αἰ-
νιγματικῶς ἰσχυριστά. Id est, ὀρίφου ἐπισημῶν πρῶτον
ἐπισηματικῶς. qua in consuetudine προσηματικῶν. A. Gell.
lib. 1. cap. 2. alioque id genus griphas meminit posse
dicere nisi se dissolvere. De Griphis autem, quae eorum
sunt genera, & quid proprie sint, vide Athenaeum
lib. 10. Alibi.
7 Quisdam epigramma etiam de Mida.] Certe Herodotus in Homeri vita epigramma hoc tribuit Homero, quod eum flagrantem focero de Mida fecisse ait. de quo epigrammate est apud Platonem in Phaedro. c. 109. Idem.
8 Χαλκῆ] Nonnulli scriptores hos versus afferentes legunt in primo, ἐπὶ σήματι ἐκμαι. In quarto, καὶ ποταμοὶ πλείστοι, κηκελάζην, ἠδὲ βάλασσα. In ultimo Σματιο. Hent. Steph.

90 * Ἥλιος τ' ἀνιὼν λάμπη, λαμπρὰ τε σελήνη,
 Καὶ ποταμοὶ γέροντων ἀνακλύζῃ θάλασσα,
 Αὐτοῦ τῆδε μένουσα πολυκλαύστω ἐπὶ τύμβῳ,
 Ἀγγεῖά μ' ἐπαύριον, Μίδας ὅτι τῆδε τέβαπται.
 Φέρονσι δὲ μαρτύριον, Σιμωνίδου ἄσμα, ἔπος
 Φησὶ,

Τίς κεν αἰνήσει νῦν πίσυρος
 Λίνδου ναύταν Κλειβουλῶν,
 Ληνάϊος ποταμοῖς,
 Ἄνθεσ' ἢ εἰαρνοῖς,
 Ἀελίου τε Φλογί, χρυσᾶς τε σελάνας,
 Καὶ θαλάσσης αἰαῖσι δίναις
 Ἐπιθέτα μένος στάλας;
 Ἐπαντα γὰρ ἔστι θεῶν ἥσσω.
 Αἴθον δὲ καὶ βρότειοι παλάμαι βραύοντι.
 Μωροῦ Φωτὸς ἀδὲ βουλά.

91 * οὐ γὰρ εἶναι Ὀμήρου τὸ ἐπίγραμμα, πολλοῖς
 ἔπεισι προέχοντες, Φασὶ, τὸν Μίδαν. Φέρεται δ'
 αὐτοῦ ἐν τοῖς Παμφίλης ὑπομνήμασι καὶ αἰνύ-
 μα τοιοῦδε.

91 * 11 Εἰς ὁ πατήρ, παῖδες δὲ δωδέκα τῶν δέχ'
 ἑκάστῳ
 12 Παῖδες ἕασι τρήκοντ' ἀνδρα εἶδες ἔχουσαι

9 Ἀντίθετα] Valde corruptus erat hic locus. lege-
 batur enim, ἀντίθετοι μένος στάλας, pro ἀντίθετα μέ-
 νος στάλας. Sed, ut verum fatear, ne veteres quidem co-
 dicēs profus mendo vacui erant: utpote in quibus est
 sic ἀντίθετα μένος στάλας, omisso videlicet σ in ter-
 tia vocis principio, ob quod habetur in fine præce-
 dentis. Quem literæ hujus concursum aliorum quo-
 que errorum causam fuisse observavi. Quod verò qui-
 dam antea repositit ἀντίθετοι, stare non potest. Ce-
 terum libet hanc ode Simonideæ particulam vertere,
 utpote in cuius interpretatione ipsamet poëtæ verba
 non repræsentaverit interpretes. Reddam autem penè
 ad verbum, ideoque rudius. *Quis* (inquit) *mente secus*
 [sic est mente valens] *laudaverit Cleobulum Lindi inco-
 lam, qui fluvios perenniibus, et floribus vernis, solisque
 flamma, aureaque luna, marisque fluctibus opponat*
 [i. comparat] *colonna robur? Omnia enim sunt diis
 inferiora: ac vero lapidem mortales etiam manus frang-
 unt. Stulti viri hoc consilium est.* [vel potius, hæc
 sententia. ut sit pro γνῶσις.] *Idem.*

10 *Nec enim Homeri esse hoc epigramma*] Homerus
 quibus verè fuerit temporibus, haud est facile dicere.
 Quidam enim eum Sylvio Æneæ filio, Lavinia nato,
 quarto Latinorum Rege regnante, fuisse dicunt. Era-
 tosthenes centesimo anno post captam Troiam ait.

* *Dum sol exorientis, et splendida Luna ro-
 lucet,
 Dum fluvii labuntur, inundant littora
 Hic constanter ego, lacrymisque in marmo-
 re tumido
 Fixa, Midam monco hæc tumulatum charo
 viator.*

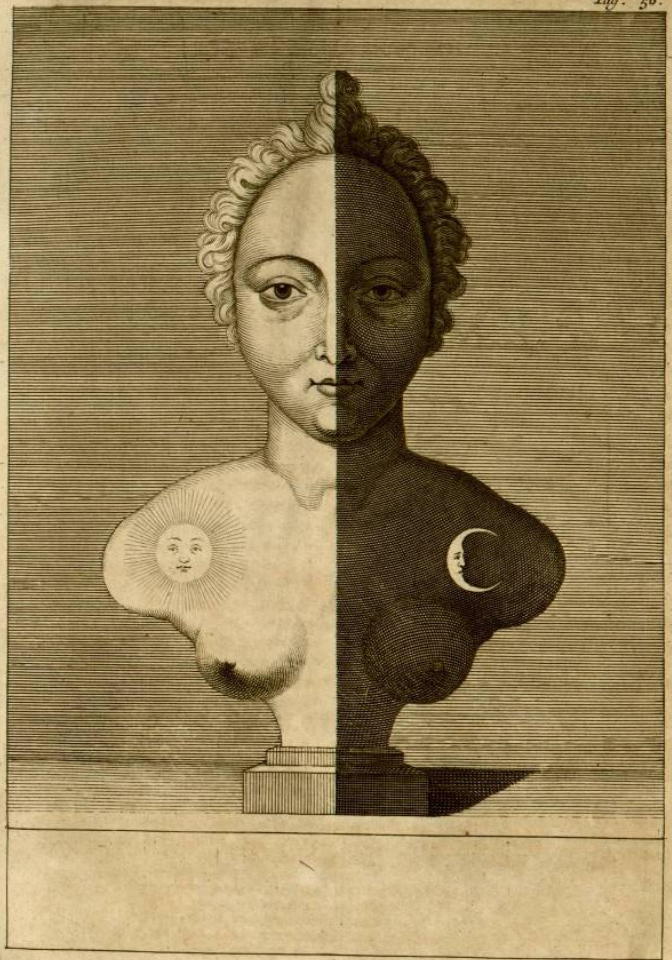
Simonidis carmen testimonii loco adde-
 runt, ubi ait,
*Quisnam laudaverit mentis corpus
 Lindi incolam Cleobulum,
 Perenniibus fluminibus,
 Floribusque vernis,
 Solisque flamma, aureaque Luna,
 Et marinis vorticibus,
 Comparantem statuas?
 Omnia enim sunt Diis inferiora.
 Saxum quippe etiam mortales manus frang-
 unt.*

Stulti hoc viri consilium est.
 Unde constat Homeri illud non esse, qui
 multis annis Midam præcessit, ut ajunt.
 Fertur in commentariis Pamphilæ ipsius
 hujusmodi ænigma.

* *Est genitor proles cui sit bisseña, sed horum
 Curvis sunt triginta nata, sed dispare
 forma.*

Philochorus post captam Trojam annos centum &
 octoginta. Apollodorus Atheuensis ducentis & qua-
 draginta annis, postquam eversa sit Troia. Alii qua-
 dringentis annis post eversam Troiam, paulo ante-
 quam Olympiades instruerentur. Herodotus lib. 2.
 Homerum & Hesiodum quadringentis annis ante se
 fuisse putat. ipse autem floruit trecentesimo anno ab
 urbe condita, auctore Plinio lib. 12. ita fuisse Ho-
 merum centum annis ante Urbem Romam conditam.
 Midas autem Phrygiæ Rex eodem tempore fuit, quo
 Gyges, qui Candaule ultimo ex Heraclidarum fami-
 lia, Lydororum rege, à se occiso, primus Merma-
 dum Lydororum Rex fuit. Troia autem capta fuisse di-
 citur anno primo Demophoonis, qui Thefei filius &
 duodecimus Athenarum Rex, annis triginta tribus
 regnavit. Eratosthenem igitur & ceteros scriptores si
 sequamur, qui Homerum non plus quam centum an-
 nis à capta Troia fuisse ajunt, erit hoc modo Home-
 rus Mida antiquior. Herodotum vero sequentes, Mi-
 dam Homero antecesse dicemus. *Aldob.*

11 Εἰς;] Γράφεται, παῖδες δωκαδίκαι. H. Steph.
 12 Παῖδες ἕασι τρήκοντ'] Ergo mentes illo ævo ex
 diebus constabant decem & quinque? tot enim effi-
 cient hæc triginta filia. Logi. corruptus enim hic locus
 est, & legendum *Καίμαι ἑξήκοντα*. itaque apud So-

Hæc niveis penitus fuscis sed vultibus illac:
Atque immortales cum sint moriuntur ad
unam.

Est autem annus. Sunt et istæ ex sententiis illius celebres, Imperitia in hominibus majori ex parte dominatur, et multitudo verborum. Sed occasio sufficit. Sentire atque sapere illud est aliquid et inclutum stude. Inanis, et ingratus ne sit. Filias nuptui locari oportere ætate virginis, sed prudentia et sensu mulieres. docens per id virginas quoque erudiendas esse. Dicebat amicos beneficiis fovendos, ut amiciores sint; inimicos autem amicos faciendos. Cavendam enim calumniam amicorum, insidiasque inimicorum fugiendas.

91 * Illud item: antequam domo quis exeat, quid ædium sit, apud se pertrahat. Rursus cum redierit, quid egerit recogitet. Consulebatque corpus ritè exercendum. Audiendi magis quam loquendi studiosum esse oportere. Intentum studium potius, quam indoctum Linguam non maledicam esse debere. Proprium virtuti esse; alienum vitio. Injustitiam fugiendam. Civitati: ea consulenda quæ sunt optima. Voluptatem fræandam. Vt nihil agendum. Erudiendos liberos. Inimicitias solvendas. Cum uxore neque blanditiis agendum, neque presensibus extraneis, iurgandum. Illud quippe recordiam, hoc verò celsitiam significare. Famulum, dum ebrius est, non puniendum; videri enim id ebrii esse. Uxorem sibi parem eligendam. Nam si clariorem te duxeris, inquit, 93 affines dominos habebis. * Is qui convitiis perstringuntur non insultandum; inimicos

quæ pro ex ea irrisione fieri. Dum secunda fortuna arridet superbere noli: cum egestate premeris, ne sis dejectum legitur. At Suidas qui hunc Diogenis locum descripsit, habet ipse quoque τριεσσα, quod et si ferri posse videtur, propter illa. διαδιδυ εἰς ἕξουσαι, tamen illam lectionem magis proba: imò verò salam proba. If. Calaub.

13 Illius, quæ τριεσσα in ore sunt,] Pleraque Cleobuli dicta, quæ deinceps à Laetio commemorantur, eadem quoque apud Stobæum eisdem attributa leguntur. non tamen omnia, neque ipsæ omnino verbis, quæ quidem de varietate mihi satis sit admouisse lectionem. Aldob.

14 Μη μάταιος, ἀχαρὴς γινέσθω.] Aldob. Vanus, ingratus ne esto, quod profecto nihil est. Ambrosius, addit copulâ, connectit; Inanis Et ingratus ne sit. Vera lectio, aut ego valde fallor: Μη μάταιος, ἀχαρὴς γινέσθω, id est, Gratus in illo esto, à quibus didiceris, quod apud alios quoque veteres, qui nunc non ad manum: & Epicuro, inter alia, ab antiquis magui cri-

DIOGENIS LAERTII.

ἢ μὲν, λευκαὶ ἔσιν ἰδίων ἢ δ' αὐτῆ, μέλαιναι Ἀθάνατοι δὲ τ' εὐσταὶ ἀποφθίνουσιν ἀπάσαι· ἔστι δὲ ὁ ἐναντιός. 13 τῶν δὲ ἀδορμένων ἠυδοκίμωσεν αὐτοῦ ταῦδε. Ἀμουσία τὸ πλέον μέρος ἐν βροτοῖσι, λόγων τε πλήθος. ἀλλ' ὁ καιρός ἀρκέσει. φρονεῖ τί κεδνόν. 14 Μη μάταιος 15 ἀχαρὴς γινέσθω. Ἐφη δὲ δεῖν συνεκίξειν τὰς θυγατέρας, παρθένους μὲν τὴν ἡλικίαν, τῷ δὲ φρονεῖν γυναίκας. 16 ὑποδεικνύς αὐτὴν δεῖ παιδεύεσθαι καὶ τὰς παρθένους. Ἐλεγέ τε τὸν Φίλον δεῖν εὐεργετῆν, ὅπως ἢ μάλλον Φίλος τὸν δὲ ἐχθρὸν, Φίλον ποιῆν. Φυλάσσεσθαι γὰρ τῶν μὲν Φίλων, τὸν ψόγον· τῶν δὲ ἐχθρῶν, τὴν ἐπιβουλήν. * Καὶ ἔταν τίς ἐξ ἡ οἰκίας, ζητεῖται 92 προτερον τί μέλλει πράσσειν καὶ ὅταν εἰσέλθῃ πάλιν, ζητεῖται τί ἐπραξε. Συμβουλεύει τε εὖ τὰ σώμα ἀσκήν. φιλήκοος εἶναι· μάλλον ἢ Φιλόλαλον· Φιλομαθῆ μάλλον ἢ ἀμαθῆ. Γλῶσσαν εὐφρομον ἴσχειν. ἀρετῆς οἰκίον εἶναι, κακίας ἀλλότριον. Ἀδικίαν Φεύγειν. Πόλει τὰ βέλτιστα συμβουλεύειν. Ἠδονῆς κρατεῖν. Βία μὴδὲν πράττειν. Τέκνα παιδεύειν. Ἐχθραν διαλύειν. Γυναικὶ μὴ Φιλοφρονεῖσθαι, μὴδὲ μαχεσθαι, ἀλλοτριῶν παρόντων. τὸ μὲν γὰρ, ἀνοίαν τὸ δὲ, μαυρίαν σημαίνει. Οἰκίτην παρῶν μὴ καλεῖσθαι δοκεῖν γὰρ παρῶν εἶναι. Γαμῆν ἐκ τῶν ἐμείων· ἀν γὰρ ἐκ τῶν κρειττόνων λαβῆς, 93 Φησὶ, δεσπότης κτήσῃ τοὺς συγγενίας. * μὴ ἐπιγελῶν τὰς σκωπτομένους ἀπιχθήσεται γὰρ τοῦτο. Εὐτυχῶν μὴ ἴσθι ὑπερφανός. Ἀπορήσας, μὴ

14 Ἀχαρῆ] Vide num legendum à χάρης. Henr. Steph.

16 ὑποδεικνύς αὐτὴν δεῖ παιδεύεσθαι καὶ τὰς παρθένους] Qui sanè non videtur fuisse nos Gezcorum. Fuit tamen Romanorum, apud quos virginis liberibus artibus instituebantur, ut ait Iulianus leg. 17. Dig. Ubi pupillus educati, vel morari debebat. Itaque non minus puellæ quam pueri literarum ludum frequentabant, vel Dionysio Halicarnasico teste: cuius hæc sunt verba in ultimo libro: ταῦτοι τὸν κερὸν (de Virginia loquitur) ἐπιγυμνοῦσιν ὅσων ἔδε, θεοσάμειος Ἀπτείας Κλαυδίου, ἢ τῆς δικαστικῆς ἀγῶμης ἀναγνώσκουσιν ἐν γραμματικῷ (ἢ δὲ τὰ διδασκαλεῖα τῶν παιδῶν τότε περὶ τοῦ ἀγῶνι) εὐδὲς τε & C. Livius de eadem Virginia. Virgini, ait, venienti in forum sibi namque in tabernis literarum ludi erant) minister decemviri. If. Calaub.

H

σας ἐτελεύτησεν, ἣδη γεγονῶς ἔτη ὀγδοήκοντα. Σωσιπράτης δὲ Φθισί πρῶτερον Κραίου τελευτήσασαι αὐτὸν ἔπειτα τετταράκοντα καὶ ἐνί, ¹⁰ πρὸ τῆς τεσσαρακοστῆς ἑνάτης Ὀλυμπιάδος. ¹¹ τοῦτον Ἡρόδοτος ἐν τῇ πρώτῃ ξένον Φθισίαν εἶναι Θρασυβούλων ⁹⁶ τῶν Μιλησίων τυράννον. * Φθισί δὲ Ἀριστίππος ἐν πρώτῳ περὶ παλαιᾶς τρυφῆς περὶ αὐτοῦ ταδε, *ὡς ἀρα* ¹² ἐρασθεῖσα ἡ μήτηρ αὐτοῦ Κράτεια, συνῆν αὐτῷ λαθραῖα καὶ ὡς ἦδετο. Φανερὸν δὲ γενομένου βαρῦς πᾶσιν ἐγένετο. διὰ τὸ ἀλγεῖν ¹³ ἐπὶ τῇ Φωρεῖ. ἀλλὰ καὶ Ἐφορος ἰστορεῖ ὡς εὐζαίτου, εἰ νικῆσεν Ὀλύμπια τετρίπρω, χρυσοῦν ἀνδριάντα ἀναθῆναι. νικῆσας δὲ, καὶ ἀπορῶν χρυσίου, κατὰ τινα ἐσπρῆν ἐπιχωρίον κεκοσμημένας ἰδὼν τὰς γυναῖκας, πάντα ἀφείλετο τὸν κόσμον, καὶ ἐπέμψε τὸ ἀνάθημα. λέγουσι δὲ τινες ὡς βελήσας αὐτοῦ τὸν τάφον μὴ γνωσθῆναι, τοιούτων τι ἐμηχανήσατο. δυσὶν ἐπέλευσεν νεανίσκους (δέξιας τινὰ ἔδδον) ἐξελεῖν νύκτωρ, καὶ τὸν ἀπαντήσαντα ἀνελὶν καὶ θάψαι. ἔπειτα βαδίζειν ἀλλοτους τε κατὰ τοῦτον τέτταρας, καὶ ἀνελόντας θάψαι. πάλιν τε κατὰ τοῦτον πλείονας, καὶ οὕτως αὐτὸς τοῖς πρώτοις ἐντυχῶν ἀνθρώπων. Κορήθιοι δὲ ἐπὶ τὴν κενστὰ Φιν ἐπέγραψαν αὐτῷ ταδε, ⁹⁷ * Πλούτου καὶ σεφίης πρύτανι πατρίσ ἦδε Κόρμηθος

Κόλπος ἀρχαῖος γῆ Περίανδρον ἔχει.
 ἔστι καὶ ἡμῶν,
 Μὴ ποτε λυπήσῃ σε τὸ μὴ σε τυχεῖν τινος, ἀλλὰ
 Τέρπετο πᾶσιν ὁμῶς οἷσι διδῶσι θεός.
 Καὶ γὰρ ἀθυμίας ὁ σεφὸς Περίανδρος ἀπέσβη.
 Οὐκ ἐκεν εὖ ἐτυχεν πρῆξιός ἡς ἐβλεν.

νομοὶ ἐ Σάμοι. Hæc volui ex Herodoto huc afferre, ut quoniam Læcius brevier hanc historiam attigit, necque qua alicui usi sint Samii ad liberandos pueros explicarunt, ipsa hæc omnia ex Herodoto copiosè totam rem explicante cognosceremus. Idem.
 10 Αὐτίμιο ὁ 5' quadragesima ante quadragesimam nonam Olympiadem. Hæc Solocratis annorum ratio, cum Adlententium temporis à Sigonio editorum ratione non congruit. quo enim anno Solocrates Periandrum mortem occubuisse vult, eodem fecit Sigonius

excessit è vita, annos natus ferme octoginta. Solocrates eum ante Cræsum obiisse diem asserit, quadragesimæ et uno annis, ante quadragesimam nonam Olympiadem. Hunc Herodotus in primo Historiarum, Thrasyluli Milesiorum tyranni hospitem fuisse ait. * Aristippus autem in primo de ⁹⁶ Antiquis deliciis libro, hæc de illo refert: matrem ejus Crateam illius amore ferventem, clam congredi solitam, illo non invito, tantoque flagitio acquiescentem. Quod ubi cognitum est, dolens se fuisse deprehensum, graviss jam civibus instabat. Porro Ephorus in historia, vovisse illum tradit, si Olympia quadriga vicisset, auream statum deo sacratum; victoria vero potitum, et auro egentem, quamdam celebritate populari, mulieribus procedentibus ornatis, mundum ademisse muliebrem, atque ita donarium ignis affertur. Illum cum sepulcrum suum ignorari vellet, tale quippiam molitum. Duobus juvenibus viam quandam ostendisse, ac jussisse noctu per illam incedere; eumque qui primus occurrisset, interimere ac sepelire: postquam illos quatuor alios misisse, qui eos necarent ac sepultura traderent. Rursus contra hos misisse plures, idemque ut facerent imperasse, atque ita ipsum primis obvium, occisum esse. Enimvero Corinthii cenotaphium illius veribus illustrarunt:

* Et Sophia et nummis Perianidum terra 97.
 Corinthus.
 Clarum, littoro continet alna sinu.
 Extat et nostrum in eundem;
 Ne tibi jam dolcat si non orata squaric,
 Sed juro id superi quod tribuere Dei.
 Nam sapiens sxygia Periander. cessit ad umbras.
 Exin Bar, quod non que voluit, caluit.

illum tyrannidem Corinthi excepisse tradit. Idem.
 11 Hunc Herodotus in prima Thrasyluli Milesiorum tyranni hospitem fuisse dicit. Herodotus lib. 1. cap. 2. B. Mιλησίοι δὲ τὰ ἐπιστάθιαι τοῦτον. Πηλιῶν τὸν Κηφίλου, ἰσὶα ἐρασθῆσαν τὸ τότε Μιλήτων τυράννοντι ξένος ἐ τὰ μάλιστα. Idem.
 12 Ἐρασθεῖσα ἡ μήτηρ αὐτοῦ. Hanc sibi manus intulisse ob flagitium istud horreandum conjicio ex Plutarchi conyivio. ff. Calaub.
 13 γῆστῳ] pro φῶρῳ malè reponitur χῆρῳ. Hic

Hujus illud est, Nihil pecuniarum gratis agendum. Oportere enim quæ perituro lucro obnoxia non sint lucrari. Scripsit & Admonitiones, ad duo millia versuum. Dicitur his qui tunc regnare velent summa ope nitendum, ut benevolentia, non armis stiparentur. Rogatus aliquando, cur in tyrannide persisteret, Quia, inquit, et sponte et invitum cedere aequè periculosum est. Dixit et hæc, Bona res est quies, ac periculosa temeritas. Turpe lucrum. Populi administratio tyrannide prestantior est. Voluptates corruptibiles sunt, honores immortales. Inter secundas res esto moderatus, inter ⁹⁸ adversas prudens. * Ancius, et felicibus et infelicibus, eundem te præbe. Quodcumque pollicetur fueris, serua. Inter loquendum cave ne secreta pronunties. Non peccantes modo, vovum et peccare gestiones punio. Primus hic armatis circumplectus incellit, magistratumque ad tyrannidem transiit, neque in urbe vivere quovis permittebat, ut Ephorus et Aristoteles tradunt. Claruit autem circa trigessimam octavam Olympiadem, exercebatque tyrannidem annos quadragesimam. Porro Sotion, atque Heraclides, et Pamphila in quinto Commentariorum, et duos ajunt fuisse Periandros; tyrannum

τούτου ἐστὶ καὶ τὸ, Μὴδὲν χρημάτων ἐνεκα πράττειν. δεῖν γὰρ ¹⁴ τὰ κέρδινα κερδαίνειν. εἰπάσης δὲ καὶ ὑποθήσας εἰς ἔτη διαχίλια. Ἐπὶ τὸ τοὺς μέλλοντας ἀσφαλῶς τυραννήσειν, τῇ εὐνοίᾳ δορυφορεῖσθαι, καὶ μητὸς ὅπλοις. καὶ ποτε ἐρωτηθεὶς διὰ τί τυραννεῖ; ἔφη, ὅτι καὶ τὸ ἑκούσιος ἀποστήναι, καὶ τὸ ἀφαιρεθῆναι, κύνουν Φερεῖ. ¹⁵ ἔλεγε δὲ καὶ ταδε, Καλὸν ἠσυχία. Ἐπισφαλὲς προπέτεια. ¹⁶ Κέρδος αἰσχρὸν. Δημοκρατία κρεῖττεν τυραννίδος. Αἱ μὲν ἠδοναὶ, Φθαρταὶ αἱ δὲ τιμαὶ, ἀθάνατοι. Εὐτυχῶν μὲν, μετριοὶ ἰσθιν. δυστυχῶν δὲ, φρόνιμοι. * Φίλους εὐτυχούσιν καὶ ⁹⁹ ἀτυχεούσιν ὁ αὐτὸς ἰσθιν ὁ ἀνώμαλος ἡσυχίας, διασθῆραι. λέγων ἀπορήτων ἐκφορὰν μὴ ποιού. Μὴ μόνον τοὺς ἀμαρτάνοντας, ἀλλὰ καὶ τοὺς μέλλοντας, κίλαζε. οὗτος πρώτος δερυφύρος ἐσχῆ, καὶ τὴν ἀρχὴν εἰς τυραννίδα μετέστῃσε. ¹⁷ καὶ οὐκ εἶα ἐν ἀστυ (τὴν τοὺς βουλομένους, καθὰ Φθισιν Εὐφορος καὶ Ἀριστοτέλης. ¹⁸ ἡμαζε δὲ περὶ τὴν τριακοστὴν ὀγδοῆν Ὀλυμπιάδα, ¹⁹ καὶ ἐτυράννησεν ἐτη τετταράκοντα. Σωσίων δὲ, καὶ Ἡρακλείδης, καὶ Παμφίλη ἐν τῷ πέμπτῳ τῶν ὑδους ἀγῶν Περίανδρους γεγονέναι, ποιμνημάτων, δύο Φασὶ Περίανδρους γεγονέναι,

enim potius assentidendum esse exemplum quæ illam scripaturam, quam iis quæ istam habent, verba proximè precedentia satis ostendunt. Henr. Steph.
 14 τὰ κέρ.] Antea erat κέρδινα voce in accentu duntaxat depravata; malè igitur reponitur κέρδινα pro κέρδινα. Idem.
 15 Hæc quoque ajebat:] Omnia hæc, quæ apud Læcium leguntur Periandri apophthegmata, apud Stobæum quoque eidem attributa reperimus. Aldob.
 16 Κέρδος, αἰσχρὸν.] Κέρδος hic, accipe pro turpi lucro, puta ex turpi ministerio: vel, pro lucro, fraude, & calliditate comparato: ut serpe. Hætych, in κέρδινα, & κέρδινα, & κέρδινα, & κέρδινα. Eymol. M. in κέρδινα: ὁ οὐνοῦ καὶ παραλογιστικῆς, τὰς γῆς ἰσχυρῆς; κέρδινα ἐκάλου. & in κέρδινα, κέρδινα, ἀπειτυχία, & κερδαλέριον, πανουργία τὸ φρόνιμα. More tamen aliquem allata à viro docto Suidæ loca fortasse possent. ut aliquid deesse suspicaretur: nisi ipsa etiam contextus ratio, huic lectioῖν patrocinaratur: Καλὸν, ἠσυχία: Ἐπισφαλὲς, προπέτεια: Κέρδος, αἰσχρὸν. Non invenitū brevitatē, tres sententias, binis verbis abolovuntur singule. Mer. Castab.
 17 Volens quæ in Affiniverè non permisit.] Aristoteles lib. 5. Polit. cap. 10. in quo differt, quibus de causis unus imperium labefactari & corrupti solet, inter ea, quæ sunt oligarchia tyrannidisque propria, enumerat hoc, cum, scilicet non permittuntur civis in Affi habitare. ejus verba sunt hæc. διὰ καὶ τὸν συναίρεισιν πᾶσι τῶν ὄσλων, καὶ τὸ κακοῦ τὸν ὄσλον, καὶ τὸ ἐκ τοῦ ἀσπίου φηλαίσιου, καὶ διοικητῶν ἀμφοτέρων κακοῦ, καὶ τῶν ἀλιμαρχίας καὶ τῶν τυραννίδος: omnium autem earum rerum, quæ ad tyrannidem faciunt constituendam, & conservandam, auctore sit fuisse Periandrum Cypseli filium, tum aliis locis, tum præcipue eodem lib. 5. air. cap. 11. ταῦτον, inquit, τὰ πολλὰ φασὶ καταστῆναι Περίανδρον τὸν Κορήθιον; παλαιὰ δὲ καὶ παρὰ τῶν τῶν Περσῶν ἀρχῆς ἔστι τοῦτον ἄσθῃσι. Aldob.
 18 Floruit trigesima octava Olympiadem.] Hac ipse videlicet Olympiadem tyrannide accepta, ut est apud Sigon. in lib. de Atheniensium temporibus. Idem.
 19 Αὐτίμιο quadragesima tyrannidem tenuit.] Aristoteles 5. Polit. cap. 12. Periandrum annos quadragesima quatuor tyrannidem obtinuisse ait, Cypselum autem ejus patrem triginta & ita omnem Cypselidarum tyrannidem annis septuaginta tribus finiam esse; in quo aut non rectè supputavit Aristoteles uno plus annos quadragesima quatuor numerans, aut non vere ab initio posuit Cypselidarum tyrannidem annorum septuaginta trium spanum occupasse, quæ septuaginta quatuor ab eo fuisse colligatur, nisi flex mentis pro uno numeravit anno. Aristoteles verba libuit adscribere. Δυσίτη δὲ περὶ Κέρδιθου ἢ τῶν Κηφιδάδων, καὶ γὰρ αὐτὸς διέκλιον ἔτη τρία καὶ ἰσοδύναστα καὶ ἔξ ἡμέρας. H 3.

ποινας ἔτισα τὴν τε θυγατρὶ κατὰ καύσας αὐτὰ
καὶ τὰ πασῶν Κορινθίων εἴματα.

ἔγραψε δὲ αὐτῶ καὶ Θρασύβουλος οὕτως

32 Θρασύβουλος Περιάνδρῳ.
34 Τῷ μὲν κέρκι σου οὐδὲν 35 ἀποκρινάμην.
ἀγαγὼν δὲ αὐτὸν ἐς λήϊον, τοὺς ὑπερφύεας τῶν
ἀσταγῶν ράβδῳ παίων ἀπεθέρειον, ἀμαρτεῶ-
τος ἐκείνου καὶ σοὶ ἀναγγελεῖ, εἰ ἐπέριον, ὅ τι
μευ ἀκούσειεν ἡ ἰδία. σὺ τε ποιεῖ οὕτως, ἢ γ' ἐβέ-
λης καρτύνασθαι τὴν αἰσυνητήν. τοὺς ἐξόχους
τῶν πολιτῶν ἐξάειρον, ἢν τέ τις ἐχθρὸς τοῖ Φαί-
νηται, ἢν τε μὴ. ὑπόπτος ἀνδρὶ αἰσυνητῇ καὶ
τῶν τις ἐταίρων.

32 Κατὰ καύσας αὐτὰ καὶ τὰ πασῶν Κορινθίων εἴ-
ματα] Herod. Κέρκιον ἐταύσατο εἰς τὸν Ἡραίου ἱερίου
πύλας τὰς Κορινθίων γυναῖκας. αἱ μὲν δὲ οἱ εἰς ἔργον ἡ-
σασκίον τὸ καλλίστην χροῖαν. ὁ δ' ὑποστῆρας τοῦ
θεοῦ, ἀπὸ τοῦ ἑσθίου, πάσης γυναικὸς τῆς ἰλα-
θίας καὶ τῆς ἀσφαλείας συμβούλους ἦν ἡ ἴδία.
Μάλιστα ἰστορῶντες, κατὰ τὴν. Scribitur autem κα-
τακαύσας more Dorum, quia priores editiones habe-
bant κατακαύσας. Nota illa Pindarica, κατακαυθῆσαι,
διὰ τὴν ἑσθίαν. If. Casaub.

33 Θρασύβουλος Περιάνδρῳ] Sequitur Herodotum ut
& Dionysius Halic. nam alii aliter, ut Aristoteles,
non uno loco. Porro factam esse hanc epistolam,
neque tum scriptam quum res gereretur, clarum
est. Idem.

34 Praconi quidem tuo nihil respondi.] Huius confi-
lii explicatio est apud Herodotum c. 80. b. de quo
mentionem quoque facit Aristoteles lib. 3. Polit. cap.
11. quo in loco ut Aristoteles historiam ignoravit,
aut Herodotus aliter rem pestam narravit. Herodotus
enim Thraſybulum Periandro dedisse consilium ait;
Aristoteles Periandrum Thraſybulο. Verba Herodo-

ipse filiae tuae poenas exsolvi, cum ipsis pel-
licibus crematis, tum omnium Corinthia-
rum matronarum ad sepulcrum ejus com-
bustis vestibus. Thraſybulus quoque hu-
jufmodi ad eum literas misit.

Thraſybulus Periandro.

Praconi quidem tuo nihil respondi; sed
ipsum in segetem inducens, eminentiores
spicas bacillo feriens decutiebam, subse-
quente illo: tibi que, si interros, referet
quicquid vel viderit vel audierit a me. Tu
ergo sic facito, si quidem tyrannidem tuto
tenere cupis, atque in ea constabili: ci-
vitas principes tolle, sive illi amici, sive
inimici videantur. Quippe tyranno amici
quoque saepe suspecti sunt.

ti c. 80. a. manifesta sunt. περιφῆς γὰρ, inquit, εἰς
Θρασύβουλον κέρκιον, ἐταύσατο &c. paulo post,
cum nuntium Periandri à Thraſybulο extraoppidum
in segetem quandam adductum narrat. Θρασύβουλος
δὲ, inquit, τὸν ἰλθόντα παρὰ τοῦ Περιάνδρου ἐξήγει ἔξω
τοῦ ἀσπίος ἰσθίου. Aristoteles autem loco allato. Διὰ,
inquit, καὶ τοῖς ἰστορῶντες τὸν τορμηθῆναι καὶ τὸν Περι-
άνδρου Θρασύβουλον συμβούλους, εὐχάστως εἰρησίου ἰσθίου
ἐπιτιμῆς. φασὶ γὰρ τὸν Περιάνδρου εἰσὶν εἰς οὐδὲν πρὸς
τὸν περιφῆντα κέρκιον περὶ τῶν συμβούλων, &c. Livius
etiam idem consilium à Tarquinio Superbo Rege Sex.
Tarquinio filio datum contra Gabinos narrat. lib. 1.
de sed. 1. Ac ne quis dubitare possit alibi Aristotelem
aliter eandem de re loquentem esse, videat eundem in
3. Polit. cap. 10. idem omnino dicentem. ἴδης, inquit,
καὶ τὸν Περιάνδρου πρὸς Θρασύβουλον συμβούλους ἔστιν
ἡ τῶν ὑποστῆρας ἐταχίως κάλυψαι. Ego Herodoto
magis assentior. Alibi.

35 Ἀποκρινάμην] Antiqua lectio est ἀποκρινάμην.
malò ὑποκρινάμην. Nam ex Eustathio constat, anti-
quos illos ὑποκρινάμην, non ἀποκρινάμην pro respondeo
uturpasse. If. Casaub.

ΑΝΑΧΑΡΣΙΣ Ο ΣΚΥΘΗΣ.

108 * A Nacharhis Scythae Gnuiri quidem fi-
lius, Caduiae vero Scytharum regis
frater, matre Graeca fuit; quamobrem
et utriusque linguae peritus erat. Scripsit

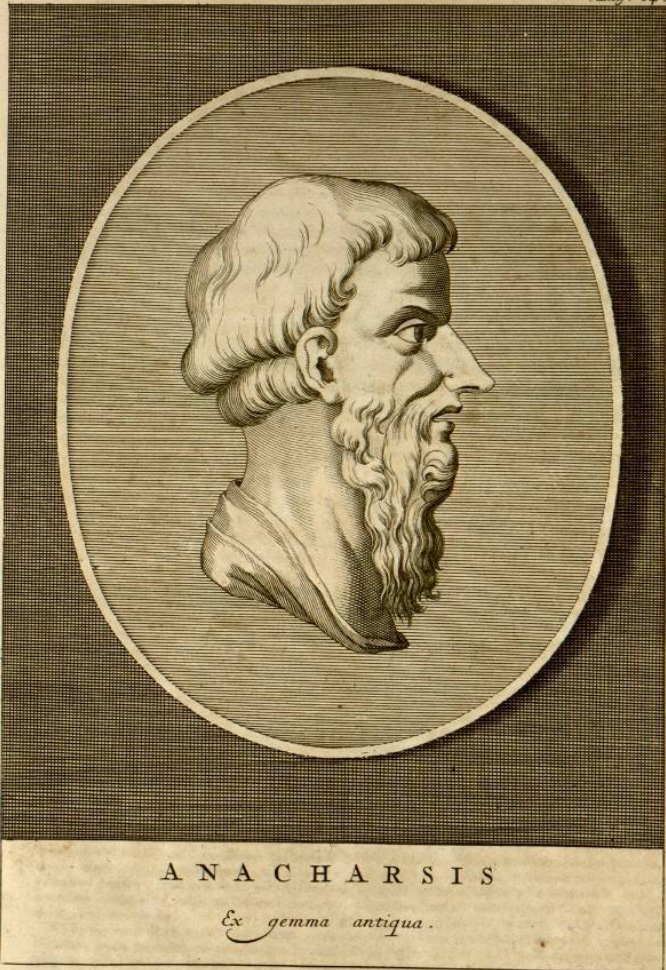
1. Ανάχαρσις ὁ Σκύθης Γνούριου] Suidas paulo aliter
hunc locum proferat. Habet enim Γνούριου, & Καδουίαι.
forte sic scripserat Laertius Καδουίαι. Est autem eadem
forma dictum Καδουίαι ac Σουίαι. Falluntur enim
viri doctissimi & magni in literis nominis, qui toties
Suidam in civitate Romana nomen mutare cogunt.
Sunt enim qui Suidam, sunt qui Sudam, nec desunt
qui Sudinicum (credo quod hoc nomen se in Plinio re-
cordarentur legisse) appellant. Atqui verum est pro-
fectò, Suidas. Eustath. Τὰ εἰς οὐς οὐτὲρ δύο συλλαβῶς

ANACHARSIS SCYTHA.

108 * A Nacharhis Scythae Gnuiri quidem fi-
lius, Caduiae vero Scytharum regis
frater, matre Graeca fuit; quamobrem
et utriusque linguae peritus erat. Scripsit

ἰσοσυλλάβως κλίεται εἰς Τιμαχίδας, Τιμαχίδη Σουί-
δης, Σουίδη. If. Casaub.
Anacharhis Scythae Gnuiri filius.] Hoc ex Herodo-
to in Melpomene. Gnuirus autem Lyci filius fuit,
Lycus Spargapithis. Herod. c. 62. a. Alibi.
Fraterem habuit Caduaidem Scytharum regem.]
Hoc jam non ex Herodoto, quem si auctorem se-
quamur, Anacharhis fratrem Scytharum regem
Saulium, non Caduaidem dicemus. Herod. c. 62. a.
Idem.

autem

autem et de Scytharum legibus, et de his quae apud Graecos legitima et solennia sunt, ad frugaliores ac viliores victum, itemque de re bellica, ad octingentos versus. Praestitit proverbii occasionem, eod quod esset audax et confians in dicendo, ut qui ejus constantiam imitaretur, Scythicum dicendi genus diceretur imitatus. Eum Sofoclerates Athenas concessisse quadagesima septima Olympiade, sub Eucrate principe tradidit. Porro Hermippus, Solonis iuvile domum et cuidam ex familia iussisse, nuntiaret ei, Anacharsim adesse praeforibus, ut illius conspectu et hospitio, si fieri posset, fruereetur. * Puerum intus haec nuntiasse Soloni, ejusque jussu haec illi renuntiasse, in propriis regionibus hospites fieri. Ad haec introgressum dixisse Anacharsim, modò se esse in patria, atque ad se pertinere hospitium facere. Eam viri dexteritatem admiratum Solonem, continuo illum admisisse, et arctissimis amicitiae vinculis sibi devinxisse. Post aliquantulum temporis regressum in Scythiam, cum patrias leges immutare vellet videretur, Graecisque toto conatu nitetur inducere, in venatu à fratre sagitta percussum interisisse, dicentem, Sermonis et disciplinae gratia se ex Graecia servatum, per invidiam in domo et patria periisisse.

αὐτὸς ἐποίησε τῶν τε παρὰ τοῖς Σκυθῶσι νομίμων, καὶ τῶν παρὰ τοῖς Ἕλλησιν, εἰς εὐτέλειαν βίου, καὶ τὰ κατὰ τὸν πόλεμον, ἵ ἐπη ὑπετακίσια. ἵ παρέρσχε δὲ καὶ ἀφορμὴν παροιμίας, διὰ τὸ παρρησιαστος εἶναι. Τὴν ἀπὸ Σκυθῶν ῥῆσιν. λέγει δὲ αὐτὸν Σωκράτης ἔλθῃν εἰς Ἀθήνας κατὰ τὴν τεσσαρακοστὴν ἐβδόμην Ὀλυμπιάδα, ἐπὶ ἀρχόντος Εὐκράτους. ἵ Ἑρμιππος δὲ πρὸς τὴν Σίλωνος οἰκίαν ἀφικόμενος, τῶν θεραπευόντων τῆν κελύσαι, μνήσαι ὅτι παρῆν πρὸς αὐτὸν Ἀνάχαρσις, καὶ βούλοιο αὐτὸν θεάσασθαι, ζῆνος τε, εἰ οἶόν τε, γενέσθαι. * καὶ ὁ θεράπων εἰσαγγεῖλος ἐκελεύθη ὑπὸ τοῦ Σίλωνος εἰπεῖν αὐτῷ, ὅτι περ ἐν ταῖς ἰδίας πατρίσι ζῆνος ποιοῦνται. ἐνθεν ὁ Ἀνάχαρσις ἔλθων ἔφη, νῦν αὐτὸς ἐν τῇ πατρίδι εἶναι, καὶ προσῆκεν αὐτῷ ζῆνος ποιέσθαι. ὁ δὲ, καταπλαγῆς τὴν ἐτοιμότητα, εἰπέφρησεν αὐτόν, καὶ μέγιστον Φίλον ἐποίησατο. μετὰ χρόνον δὲ παραγεγόμενος εἰς τὴν Σκυθίαν, καὶ νομίζων τὰ νόμιμα παραλείπει τῆς πατρίδος, παύς ὢν ἐν τῷ ἑλληνίῳ, ἵ τρεφεθεὶς ἐν κνηγεσίῳ πρὸς τὰ δελφύ, τελευταί, εἰπὼν, δια μὲν τὸν λόγον ἐκ τῆς Ἑλλάδος σωθῆναι, δια δὲ τὸν Φθῶνον ἐν τῇ οἰκίᾳ ἀπολέσθαι. * ἐννι δὲ τελετὰς Ἑλλη-

3 Ἐπὶ ὑπετακίσια] Codices Ambrosii, εἰς ἕνα ἰνακίσια. Suidas tamen discreto, ἵ ἐπὶ πάντα ὑπετακίσια. If. Casaub.
4 Παροιμίαι αὐτῆς,] In ea proverbiorum collectione, quae ex Tartaro, Didymo, & Suida Graece scripta est sub littera x. reperies de hoc proverbio factam esse mentionem his verbis, ἵ σκυθῶν ῥῆσις. πρὸς Δαρίον τὸν Περσῶν ἀντικείμενο ὁ Σκυθῶν, κλαίει αὐτόν, ἐπὶ τοῖς ἀπετομοῖς οἰκίῳ τινὰ λέγοντων, quod quidem in loquendi libertatem, qua Anacharsis utus esse dicitur, commode cadit. Aldob.
5 Hermippus illum, cum Solonis domum venisset.] Omnia haec ex Plutarcho narrantur in vita Solonis, aliquanto tamen secus, sed parvo discrimine. verba Plutarchi sunt. Ἀνάχαρσις μὲν εἰς Ἀθήνας φασὶ ἐπὶ τῷ Σίλωνος οἰκίᾳ ἔλθοντα κελύσαι, καὶ λέγειν, ὡς ζῆνος ἐν ἀφίστασι Φίλωνος ποιοῦντος, καὶ ζῆνος πρὸς αὐτόν. ἀπεκνηγεμένου δὲ τοῦ Σίλωνος, οἰκίᾳ θιλάται ἐπὶ ποιέσθαι Φίλωνος οἰκίᾳ, φάσι, τὸν Ἀνάχαρσιν, αὐτὸς ὡς οἰκίᾳ ἐν ποίσει Φίλωνος καὶ ζῆνος πρὸς ἑαυτὸν. αὐτῷ δὲ δαυμάστικα τῆ ἀρχῆς τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Σίλωνος, διέσθαι Φιλαφίλωνος, &c. Idem.
6 Ἐπὶ νῦν αὐτὸς ἐν τῇ πατρίδι εἶναι] Lege αὐτόν. Nam hoc voluit Anacharsis dicere, Si jus hospitii & amicitiae in sua quique patria parare debet, Soloni

id esse faciendum: qui in sua esset patria, quare noli dubitare quin illa lectio αὐτὸς sit integra. Plutarchus autem in Solone hoc Anacharsidis dictum his verbis refert, Οἰκίᾳ (φάσι τὸν Ἀνάχαρσιν) αὐτὸς ὡς οἰκίᾳ ἐν ποίσει Φίλωνος καὶ ζῆνος πρὸς ἑαυτὸν. If. Casaub.
7 Scripsit in venatione à fratre confusus interis] Sagittis Anacharsim à fratre confixum ex Herodoto dicit; in venatione autem, non ex Herodoro, sed in nemore externis sacrificiis operam dantem, & Saithio Scytharum Regi, fratri, à quodam Scythia indicatum. Herod. c. 62. a. Aldob.
8 Εἶναι δὲ τελετὰς Ἑλληνικὰς] Josephus πρὸ ἀρχαῖότητος ἰσθδ. β. testatur Scythas interficisse αὐτὸν ἐπὶ σελῆα βαυμαλῆμνος Ἀνάχαρσιν, ἐπαυλῶτα πρὸς αὐτόν, ἐπὶ τῷ ἑλληνίῳ βίῳ ἵβρεν ζῆνον ἀπέσχετο. & fuisse quidem occosum Anacharsin à fratre in Scythia, restat eam à Graecia, multi testantur. At longè aliter id Clemens tradit. nam contra ipsim Anacharsin civem quendam suum occidisse, quod vellet πελάται Ἑλληνικὰς, qualia erant Cyzicena in facris matris deum, in religionem Scytharum invchere. Sic ille, πολλά μὲν γὰρ γίνετο τῷ τῶν Σκυθῶν βασιλεῖ, ὡς τῆ πατρίδι Ἀνάχαρσις. αὐτὸς τὸν παλῆτον τοῦ ἰσθῶτος τοῦ παρὰ Κιζίκου κηρὸς μῆτρὸς τῶν βῶν τελετὰ ἀπερμύμενος παρὰ Σκυθῶν, τμηταίᾳ τὶ ἐπικτετοῦνται, καὶ κέρβηλοι ἐπ-

νικας? διατελουτα διαχρησθῆναι. και εστιν ημων εις αυτον.

103 * Es Scythium Anacharsis ετ' ηλυθε, πολλα πλανηθεις.

Παντας επειθε βιουν ηβαν 10 Ελλαδικους.

Τον δ' ετι μυθον ακραυτον εν στοματєσσιν εχουστα.

Πηγως εις αθανατους ηρπασεν ωκα δυναξ. αυτος την αμπελον ειπε τρεις φερειν βιотрус τον πρωτον, ηδονης τον δευτερον, μενης τον τριτον, αηδίας. θαυμαζειν δε εφη, πως παρα τοις Ελλησιν αγωνιζονται μεν οι τεχνιται, κρινουσι δε οι μη τεχνιται. Ερωτηθεις πως ουκ αν γενειο τις φιλοπιεις; ει προ οφθαλμων, ειπεν, εχιταις των μενουσων ασχημοσυνας. 11 Θαυμαζειν τε ελεγε πως οι Ελληνες νομοθετουτες κατα των υβριζουτων, τους αλληλας τιμωσιν επι τω τυπεινι αλληλας. μαθων τετταρας δακτυλους ειναι το παχος της νεως; Τεσουτον, εφη, του θανάτου τους πλεοντας απεχειν. * το ελαιον μανας φαρμακον ελεγε, δια το αλειφομενους τους αθλητας επιμαυεσθαι αλληλαις. πως, ελεγεν, απαγαρευοντες το ψευδεσθαι, 11 εν ταις καπηλειαις φαυερως ψευδονται; και θαυμαζειν φησι, πως Ελληνες 13 αρχομενοι μεν εν μικραις πινουσαι, πλησθεις δε εν μεγαλαις επιγραφεται δε αυτου ταις εικασι, Γλωσσης, γαστρος, 14 αιδωιων κρατειν. 14 ερωτηθεις ει εστιν εν Σκυθια αιλαι; ειπεν, 15 Αλλ ουδε αμπε-

104 τουτους πλεοντας απεχειν. * το ελαιον μανας φαρμακον ελεγε, δια το αλειφομενους τους αθλητας επιμαυεσθαι αλληλαις. πως, ελεγεν, απαγαρευοντες το ψευδεσθαι, 11 εν ταις καπηλειαις φαυερως ψευδονται; και θαυμαζειν φησι, πως Ελληνες 13 αρχομενοι μεν εν μικραις πινουσαι, πλησθεις δε εν μεγαλαις επιγραφεται δε αυτου ταις εικασι, Γλωσσης, γαστρος, 14 αιδωιων κρατειν. 14 ερωτηθεις ει εστιν εν Σκυθια αιλαι; ειπεν, 15 Αλλ ουδε αμπε-

χουστα, εις του τραχηλου τινι μεταγιγναι ζυγαριμον, και τοιουτον. Ego vero hanc item facile componam: non enim hac unquam Clementis fuit mens: sed scriptoris qui glossam in textum loco alieno recepit. Legendum αιο, τω τω Σκυθου βασιλει, οστις ποτι ην, induclat once διαχρησται, quae perperam huc intrafā est: quam prius amnotata esset, non ad illa οτι ποτι τα, ut paravit libratius: sed ad illa, τω ποτιον των ιαουτω. Vide Herodotum Melpomene. II. C. 56. 9. de Γραφικαις αναγραφαις; quod frequentius legitur cum hoc accusativo. Henr. Steph. 10 Παντας] Rectius Ελλαδικους, ut habes, nam Ελλαδικους habebat longum, utpote pro Ελληνικους. Idem. 11 Θαυμαζειν τε ελεγε] Vide conscriptum librum a Luciano, cui index περι γυμνασιων. II. C. 16. 12 εις ταις καπηλειαις] Interpres legitime videtur, in ταις καπηλειαις, nam καπηλεια ipsa est artis cauponicae exercitio, non taberna. Simile paulo post,

Τω αγορει φημιμουν εφη ποσο εις τα αλληλας εκαταν. Idem. 13 Αρχομενοι μεν εν μικραις πινουσαι] Notissimus Graecorum mos: cuius meminist praeter Alexandrum Aphrodisi. proo. lib. primo. xxx. & Athenum, etiam Philo peri mibos. Notum est etiam quod fit apud Ciceronem, Graeco more bibere, ac postere maioribus poculis. Idem. 14 Interrogatus nunquid apud Scythias essent tibiae] Qua re est apud Aristotelem I. lib. poster. analyt. cum enim loqueretur de his, qui rationibus in concludendo rememoribus ununtur, hoc Anacharidis dicto pro exemplo usus est. eio, inquit, το τω Αναχαρασος, οτι εν Σκυθιας ουκ ειςιν αμπεριθεις, ουδ γαρ απιλοι. Aldob. 15 Αλλ ουδ' αμπελοι] Hoc dictum a Plutarcho ita refertur in convivio τω εντα, ερωτηθεις η παρη Σκυθιας αμπεριθεις ειςιν εδ' εν τω παρατηρητικω, ουδ' αμπελοι ειςιν. Aristoteles αναλυτ. οσπερι. α. εικασι δε αι τε

Quidam Graeco ritu sacrificantem occisum tradunt. Est autem nostrum in illum epigramma,

* In Scythiam patrias rediens Anacharsis 103.

Orabat Graeco vivere more suor.

Vix ea cum summo infelix verseret in ora Verba, senen superis dira sagitta detit.

Hujus illud dictum memoratur: Vitem utras tres fecere: prima turpissimas, secunda ebrietatis, tertiam majoris. Mirari se dixit, quemodo apud Graecos artifices certant, judicantemque qui artifices non essent. Rogatus quo pacto quis abilemuis fieret, Si turpes inquit, ebrioforum motus sibi ante oculos pernat. Mirari item se dicebat, quoniam fieret, ut Graeci adveserunt eos qui contumeliis laeserunt legem ferant, abletas, cum se invicem feriunt, honorent. Cum didicisset quatuor digitorum navis esse crassitudinem, Tantum inquit, a morte absunt, qui nascuntur. * Oleum vesaniae phararmacum dixi, quod eo uncti athletae, contra se mutuò magis insistant. Qui sit, inquebat, ut qui mentiri volunt, in cauponum tabernis aperte mentiantur? Mirari se dixit, cur Graeci incho convivii partis poculis uterentur, ubi vero saturati essent, majoribus. Inferebant autem ipsius imaginibus; Lingua, ventre, pudendis continendum est. Rogatus an in Scythia sint tibiae? ne vites quidem, inquit. Percorantiani quamquam essent

104

securissimae naves, Subdula, inquit. Istud quoque se apud Graecos mirabile vidisse referebat, quod sumum in montibus relinquenter, ligna in urbem convenerent. Interroganti, atrum plures sint vivi quam mortui? Navigantes, inquit, ultra in parte constituit? Exprobranti sibi Attico, quod Scythia esset, At tibi, ait, dedecori est patria, sed patria tuum? Rogatus, quidnam esset hominibus bonum ac malum? Lingua, inquit. Melius, aiebat, est amicum unum egregium, quam gregariis multis possidere. Forum ad fallendum invicem, atque ad dandas avaritiae manus definitum locum dicebat. Ab adolescente in convivio passus contumeliam, Adolefens, inquit, se modo cum juvenis esset, vinum non fecer, quando Juneris, aquam fecer. Invenit, ut quidam volunt, ad vitae usum anchoram et figuram rotam. Scriptit et hanc epistolam:

λοι. ερωτηθεις 16 τινα των πλειον ειςιν ασφαλεστερα, εφη, τα νευεωλκημενα. και τουτο εφη θαυμασιωτατον εωρακειναι παρα τοις Ελλησιν, οτι 17 τον μεν καπνον εν τοις θεσει καταλειπουσι, τα δε ξυλα εις την πολιν κομιζουσι. ερωτηθεις ποτεριν πλειους ειςιν, οι ζωantes, η οι νεκροι εφη, 18 τους ουν πλεοντας που τιθης; ουνειδουμενος υπο Αττικου οτι Σκυθης εστιν, εφη, Αλλ εμοι μεν ουνειδος η πατρις, συ δε της πατριδος. * ερωτηθεις 105 τι εστιν εν ανθρωποις αγαθον τε και φαυλον; εφη, Γλωσσα. κρειττον ελεγεν ενα φιλον εχεν πολλου αζηον, η πολλους μηδενος αζηου. την αγαρον ωρισμεν εφη τοπον εις το αλληλους απαταιν και πλεονεκτειν. υπο μερικαιον παρα τον υβρισθεις, εφη, Μειρακλιον; εαν νεος αν τον οινον ου φερης, γενρον γενουμενος υδωρ εισεις. ευρε θ εις τον βιον αγαυρωαν τε και 19 κεραμικον τροχον, ως τινες. και 20 επεστοιλεν αδε:

αυται τον αιτιον, ταις κελ' υπεβολον ερημικον. τοσο εδ' εστιν, τὸ πλεον ασποσταται, τὸ μινον ειςιν, ειο το τω αναχαρασος, ειςιν Σκυθιας ουκ ειςιν αμπεριθεις, ουδ' εν τω αιτιω. Adferbam & Eustachii verba, quibus hoc ipsum ita explicat, Και εστι πολλα ποσους ποση αυτου παρα τοις καπηλαις, αν και το τω αναχαρασος, δε ερωτηθεις δεα τι παρα Σκυθιας, ειςιν ειςιν απολοιται; ειςιν, διου ουδ' αμπελοι. μακρο γαρ και ταις αιθη, το μιν γαρ εγγυθι ε, ειςιν ετι ουδ' κειθ παρα Σκυθιας εστιν, ουδ' αινος. δε ανδρωμενοι εν το παρατηρητικω αυται, ταις εικασιον. II. C. 56. 16 Τινα των πλειον] Onerariae ne bellicae? quae velis uterentur, anque remis? Respondit, ευσυμματ' εβριδεις subdulais. Ad veterum morem hoc referendum, qui hieme non navigabant: Naves igitur in navalia subducebant, ut totae in his per hiemem onerariae starent, et bellicae per totum annum, cum bellum non esset. Tutissimae igitur erant subdulae naves, & nisi necessitas urgeret, navigandum non esse suadebat. M. M.

18 Τουσ ουν πλεοντας που τιθης] Eleganter dubitat, inquit mortuosne an inter vivos sit ponendi in qui navigant: nam ut modo dicebat idem, tantum illi absunt a morte, seu epi το παρε τοις ειςις. Aratus quoque de navigante, αλιγον δε δια ξυλα αυδ' ηρκαται. Mihi tamen aliquando venit in mentem, legi postea πλειονας, quam lectionem si quis probaverit, habebit sensum non paulo venustiores. Nam quam Graecis ei πλειονας sint mortui, qui posuit concinnus responderi interroganti, Utri plures essent mortui an vivi? & lapsus facile fuit ut ex πλειονας efficeret πλειονας, adde quod posuit ignorata haec illius vocis significatio loco contempendo fuisse. Sic autem sepe Graci. Polybus lib. v. c. 11. φασι χρυσαι τον βιον των Ταρταριων, κριου και λυλα κατεσθαισθαι τον οινον ματα των πλειονας, vide reliqua. Crinagoras.

17 Το μεν καπνον εν τοις θεσει καταλειπουσι] Hoc dicit propter ligna acarpina, quibus multum uti veteres. II. C. 56. 18 Κειθεν] Propter gurgaria, in quibus habitatur in montibus. Ne fumo humilium gurgurium insulstantur, reliquasse Graecos montium, aliotumque locorum villas; nihilominus non carbones, sed ligna, quae majorem fumum emittunt, in urbes portare pro foci usu. Possent videri καριον scribendum esse, glandioque intellectifse, quorum fumum Graeci neglexerunt. Urloibet modo intelligas, ad Scythia, patria fuit mores repulsiis Anacharsin verifsimae est. Et cum per agros dispersi Scythia habitarent, arborumque fructibus & ipi uterentur, & animalia iis pinguefaceret, Graecos tantam naturae benignitatem neglegere mirantur est. M. M.

Τουσ ουν, κελ' ουνειδος απειτοι, κ' εν τω αιτιω. Ες πλεον ειςιν θυμω ελαφρητερο. Aristophanes, Η γρωσ αμπερικαια παρα τον πλειονα. Plantius; quon prius Me ad priores penetravit? Hec nos olim ex conjectura: postea autem incidiimus in Excerpta quaedam Arsenii Monembathi episcopi, in quibus ita plane scriptum erat. II. C. 56. 19 Κεραμικον τροχον] Reprehenditur a Strabone Euphorus, quod dixisset το κερικαιον τροχον esse Αναχαρασος ερωμα, πης γαρ ε [ait] οτι οειος Ομηρος περι βωτινης ε. Η δε ετι τις κεραμικου τροχου αμειον εν παλαιωσι, και το εζη. At Posidonium longe in alia fuisse sententia docet Seneca in epistolis: Αναχαρασος, ενερμου, (scilicet Posidonius) πενητα τοναι σφυλις εναι ταυλα γυμνασιον. Demum quia apud Homerum invenimus σφυλι ταυλα, maivou videri versus falsos esse quam Jobanum. Idem. 20 Επιστολι αν] Adde, si lubet, insignem II.

Ἀναχάρσις Κροίω.

Ἐγὼ, βασιλεῦ Λυδῶν, ἀφίγμαι εἰς τῆν τῶν Ἑλλήνων διδαχθῆσομενος ἤθη ταύτων καὶ ἐπιτηδεύματα. χρυσὸν δ' οὐδὲν δεῖμαι, ἀλλ' ἀπόχρη μὲ ἑσπανάμενος ἐς Σκύθας ἀνδρά ἀμείνονα. ἤνω γούν ἐς Σάρδεϊς, πρὸ μεγάλου πίνουμενος ἐν γνάμῃ τοι γενέσθαι.

Iam ad Annonem epistolam, quæ & Græcè hodieque extat, & Latine apud M. Tullium, Tusculanarum libro quinto. Mirum sane esse eam à Laërtio neglectam. *Idem.*

21 *Eis*] Ἐπιπέσει εἰς τὸν γῶν τῶν Ἑλλ. Sed malè jubemur hanc lectionem sequi, quum altera sit elegantior, subaudiendum substantivum hoc, mote Græcis]

M Y Σ Ω Ν .

105 * **Μ**ύσων Στρυμόνος, ὡς Φησι Σωκράτης, Ἡρμιπποῦ παρατιθέμενος, τὸ γένος Ἰχνηνύς, ἀπὸ κώμης τινος Οἰταϊκῆς ἢ Λακωνικῆς, σὺν τοῖς ἐπτά καταριθμεῖται. Φασὶ δὲ αὐτὸν καὶ τυράννου πατρὸς εἶναι. λέγεται δὲ πρὸς τινος Ἀναχάρσιδος πυνθανομένου, εἰ τις αὐτοῦ σοφώτερος εἴη; τὴν Πυθίαν εἶπεν ἀπερ προεῖρηται ἐν τῷ Θαλοῦ βίῳ ὑπὲρ Χείλωνος, ² Οἰταῖον τινα Φημι Μύσων ἐν Χρῆ γενέσθαι, Σοῦ μάλ' ἄλλοι πραπίδεςσιν ἀρρήτα πευκαλίμωσι.

⁴ πολυπραγμανοῦσάντα δὲ ἐλθεῖν εἰς τὴν κώμην, καὶ εὖρεῖν ³ αὐτοὺς θέρους ἔχετλην ἀρότρῳ προσαρμόττοντα, καὶ εἶπεν, ἄλλ', ὦ Μύσων, οὐχ ὠρα γὺν ἀρότρου καὶ μάλα, εἶπεν, ὡς τε ἐπισκευά-

1 *Κώμης* ὑπὸ κώμης τινος Οἰταϊκῆς ἢ Λακωνικῆς] Πόλις ἐστὶ τῆς Λακωνικῆς, ait Stephanus, quem vide. *Id.* *Caesab.*

2 *Τῶν Πυθίων* ἐπιπέσι] Malim τῶν Πυθίων ἀνεπιπέσι, ut in Thales, ἀνεπίσι δὲ Πυθίος, nisi mavis utroque loco ἀνεπίσι scribere. In Socrate, τῶν Πυθίων Χαιμῶντι ἀνεπίσι καὶ δὲ τὸ περιφραστικόν, quo, ait, τῆς Χείλωνος; minor: nam etiam illo loco hanc formam Anacharsis fuisse datam dicit, sed videtur Laërtius, quum hæc scriberet, aut horum ibi positorum verborum, non meminisse. *Idem.* *Idem.* *Idem.*

3 *Εἰς τὴν Πυθίαν* εἰς] Differentia in eo est, quod superius in duobus ἐπιπέσι, quo de nunc agitur, oraculi carminibus scribitur per e. *Oestium*, nunc autem per e. *Esseum*, & in Græco scriptore prius legitur

Anacharsis Crois.

Ego, à Lydorum rex, in Græciam adveni, Græcorum mores, et studia, et instituta percipiturus. Auro autem nihil egeo, fatique mihi est, ut ad Scythas redeam: melior atque doctor. Veniam tamen ad te Sardes, plurimi faciens tibi familiarem et amicum fieri.

usitatissimo, relinquens. Sic priori paginā immerito affertur κατέτι προ κρατίῳ, tanquam illud pro hoc reponere necesse sit: quum talem usum inhiutivorum in præcipiendo, vel hoc ipso in libro, passim reperimus. *Henr. Steph.*

22 Scribendum videtur, πρὸ μεγάλου. *M. M.*

M Y S O N .

* **Μ**ύσων Στρυμόνος filius, ut ait Socrates, Cheneus genere, Hermippo auctore, traditur, à vico Oetreo sive Laconico sic dictus, numeratque inter septem sapientes. Ajunt ejus patrem tyrannum fuisse. Fertur à quodam Pythiam, cum ab Anacharide quaereretur, *Quisiam se esse scit sapientior*, respondisse, ut de Chilone prædiximus in Thalesis vita,

Osculum quendam ajo Mysōnem Chéne fuisse, Quis sapientiori quam tu corde aptatus fuerit.

Hoc illum oraculo sollicitatum, ad vicum pervenisse, eumque reperisse astatem, sitivam aratro aptantem, ac dixisse, *Αἰμά δὲ Μύσον, non aratro vacandū nunc tempus est*. illumque respondisse, *Imò satis tempus est*.

εἰταῖον, postea εἰταῖον. *Plin. Adob.*

4 *Πολυπραγμανοῦσάντα* δὲ εἰθεῖν εἰς τὴν κώμην] Vocæ unica πολυπραγμανοῦσάντα, quam interpres non rectè cepit, explicat quod Maximus Tyrus (sermo xv. his verbis, περιπέσι (ait) τῶν Ἑλλὰδῶν ἐν κώμῃ, πᾶσι δὲ διὰ σοφίαν σφόδρα καὶ ἰσχυρίαν καὶ εἰ μὴ πῶν καὶ ἄλλοι ἰσχυροί, ἐπιπέσι εἰν ἔχον· πρὸ δὲ οὐ ἐν Χηναῖς· συμπερὶ καὶ ἀσθενὶ πολὺματι, ἀπὸμα ἀγαθῶν, ὄμομα ἐν ἀντὶ Μύσων. *Id.* *Caesab.*

5 *Strivam ad vicum aptantem* invenisse] *Εχέτλην βρύμα* appellatur à Virgilio lib. 1. Georg. quo vocabulo uli sumus, poetico illo quidem: sed aliud nullum habenti danda est venia.

6 *Strivam*, quæ continet à sergo torquenti imos. Quamquam Columella quoque lib. 1. cap. 9. hæc voce usus sit, Latinitatis auctor non malus. *Adob.*

107 *ad illud præparandum.* * Alii oraculum ita se habere dicunt: *Etæum quendam ajo*, inquiruntque quid sit Etæus. Parmenides quidem pagum esse Laconiae unde fuerit Myson. Socrates vero in Successionibus, patre Etæum, matre Chêneum fuisse tradit. Eutyphron, Heraclidis Pontici filius, Cretensem fuisse asserit. esse enim in Creta oppidum Etæam. Anaxilaus Arcadem tradit. Meminit ipse et Hipponax dicens, *Et Myso, quem vitorum omnium sapientissimum Apollo prædicavit*. Aristoxenus autem in Varia Historia, hunc à Timonis et Ape-manti moribus non multum abfuisse testis est: quippe qui hominum ofor fuerit, quique deprehensus Lacedæmone solus in solitudine riserit. * Cum ab eo rogaretur qui eum de improviso deprehenderat, *Cur nemine præsentem videret: At ob hoc ipsum videri*, dixisse. Ex hoc habitum ignobilem, quod non ex urbe, sed ex vico, eoque obscuro, natus esset: obque eam ignobilitatem, quæ ipsius sunt à plerisque Pilistrato tyranno auditus, idem Aristoxenus auctor est, præter Platonem philosophum. Nam meminit illius in Protagora, illum pro Periandro confluentem. Dicebat autem, *Non ex vobis res, sed ex rebus verba esse inquirenda: neque enim propter verba res perfici, sed verum gratis verba consummari*. Defunctus est autem ætatis anno nonagesimo septimo.

ζεν. * ἄλλοι δὲ τὸν χρησμὸν αὐτῶς ἔχον Φασὶν Ἡτιάου τινα Φημί. ⁶ καὶ ζήτουσι τί ἐστὶν ὁ Ἡτιάος. Παρμενίδης μὲν οὖν ὄμηρον εἶναι Λακωνικῆς, ὅθεν εἶναι τὸν Μύσωνα, Σωκράτης δ' ἐν διαδοχαῖς, ἀπὸ μὲν πατρὸς Ἡτιάου εἶναι, ἀπὸ δὲ μητρὸς Χηνεία. Εὐθύφρων δ' ὁ Ἡρακλείδου τοῦ Ποντικῶ, Κρητα Φησὶν εἶναι. Ἡτιάου γὰρ πόλιν εἶναι Κρήτης. Ἀναξίλαος δ' Ἀρκάδα. μέμνηται δὲ αὐτοῦ καὶ Ἰσπανιάζ, εἰπών. * Καὶ Μύσων, ὃν ἄλλοιων ἀνεῖπεν ἀνδρῶν σωφρονέστατον πάντων. ⁹ Δριστόζηνος δὲ Φησὶν ἐν τοῖς σπεράδην, οὐ πόρρω Τιμῶνος αὐτὸν καὶ Ἀπριμάντου γεγονηῶν μισανθρώπων γάρ. ὁφθῆναι γούν ἐν Λακεδαιμονίῳ μόνον ἐπ' ἐρημίας γελῶντα. * Ἄφω δὲ τινος ἐπιστάτητος, ¹⁰ καὶ πτοβουμένου διὰ τί μηδενος παρόντος γελᾷ. Φάσιναι, Δί' αὐτὸ τοῦτο. Φησὶ δ' Ἀριστόζηνος, ὅτι ἐνεθεν καὶ ἄδοχος ἦν, ὅτι μηδὲ πίλειος, ἀλλὰ κωμῆς, καὶ ταῦτα ἀφανούς. ὅθεν διὰ τὴν ἀδοξίαν αὐτοῦ, καὶ τὰ αὐτοῦ τινὰς Πεισιστράτῳ περιβῆναι τῷ τυράννῳ, χωρὶς Πλάτωνατος τοῦ Φιλοσόφου ¹² μέμνηται γὰρ αὐτοῦ καὶ οὗτος ἐν τῷ Πρωταγόρῳ, ἀντὶ Περιάνδρου θεῖς αὐτὸν. Ἐφασκε δὲ, Μὴ ἐν τῶν λόγων τὰ πράγματα, ἀλλ' ἐκ τῶν πραγμάτων τοὺς λόγους ζήτειν. οὐ γὰρ ἔνεκα τῶν λόγων τὰ πράγματα συντελεσθῆναι, ἀλλ' ἔνεκα τῶν πραγμάτων τοὺς λόγους. κατέστρεψε δὲ βίου ἐτη ἑπτά ¹¹ καὶ ἐνενηκόντα.

6 *Καὶ ζήτουσι* τί ἐστὶν ὁ Ἡτιάος] *Quæstionis* hujus obscure meminit & Stephanus. *Ηἰτία*, inquit, ὄνομα Λακωνικῆς, καὶ τῆς Κρήτης πόλιος. ὅθεν ὁ Μύσων εἰς τὸν ἐπὶ τὰ σοφῶν, χρηματίζων Ἡτιάος. οὐ μνησκται Πλάτων ἐν τῷ Πρωταγόρῳ. Διδύμοι δὲ συναρπαστικῶς ἄνακτῃ, Ἡτιάου αὐτὸν καλεῖ. *Id.* *Caesab.*

7 *Ἡτιάου γὰρ πόλιν* εἶναι Κρήτης] *Rectè Ηἰτία*. Nam fane ab Ἡτιάου non fieret Ἡτιάος, sed Ἡτιάος, aut Ἡτιάος potius: quænemadmodum ab Ἡφαιστῆτι, Ἡφαιστῆτος: à Δία, Διός, & id genus alia. ac fortasse ita scriplet etiam Stephanus. *Idem.*

9 *Is enim mentioem de illo* fuit in Protagora.] *Loco* videlicet superius à me allato in Perliandro, ubi appellatur cum Cheneum. *Idem.*

11 *καὶ Γράφεται* ἰσοδύνακτα προ ἰνενηκόντα. *H. Steph.*

8 *Καὶ Μύσων*] Distingue, — καὶ Μύσων ἐν Ἀπόλλων. (vel ἄλλοιων) ἀντίστοιχόν ἀδύμῳ σωφρονέστατον πάντων. *Idem.*

9 *Αριστοζηνου* in his, quæ disperse scriptæ.] *Quod* Laërtius erroribus, ego disperse verti. quo adverbio usus est Cicero in Venrem. *Adob.*

10 *Is enim mentioem de illo* fuit in Protagora.] *Loco* videlicet superius à me allato in Perliandro, ubi appellatur cum Cheneum. *Idem.*

11 *καὶ Γράφεται* ἰσοδύνακτα προ ἰνενηκόντα. *H. Steph.*

E P I M E N I D E S .

Ε Π Ι Μ Ε Ν Ι Δ Η Σ .

109 * **Ε**πimenides, ut ait Theopompus, alii- que complures, patrem habuit Pha-

Επimenίδης, καθὰ Φασὶ Θεοπόμπου καὶ ἄλλοι συγχροί, ¹ πατρὸς μὲν ἦν Φαιστιῶν

1 *Πατρὸς μὲν ἦν Φαιστιῶν*] Suidas habet Φαιστιῶν & Ἀνωιάδων, nec non Ἀγιστοσάρχου. Strabo ipsam Pha-stium facit Epimencidem, à Phæsto Cretæ oppido.

2 *At Apollonius, quum per omnia* sequi videtur Theopompum, Βόλου filium ait: nisi mendam est in eius codice. *Id.* *Caesab.*